

De l'autor d'ELS PITJORS ANYS
DE LA MEVA VIDA i EM PIXO

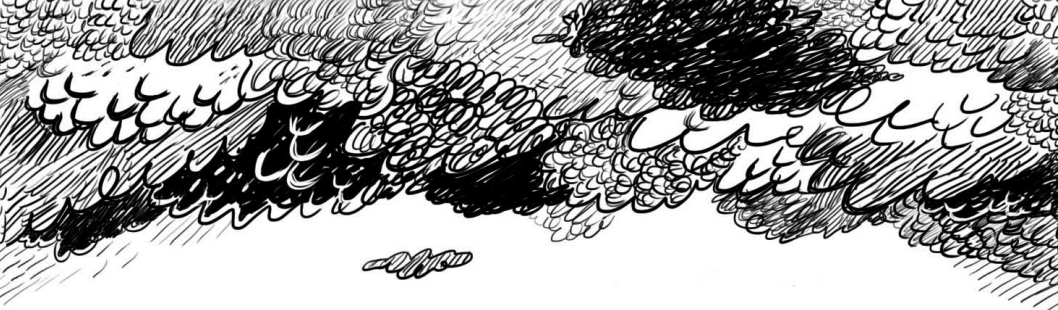
CAÇATRESORS

DE REGAL
el mapa oficial dels
CAÇATRESORS

JAMES PATTERSON
I CHRIS GRABENSTEIN

Estrella Polar

James Patterson,
Chris Grabenstein i Mark Shulman

CAÇATRESORS

Il·lustracions de Juliana Neufeld

Estrella Polar

Estrella Polar

Títol original: *Treasure Hunters*

© James Patterson, Crhis Grabenstein

Il·lustracions: Juliana Neufeld

© de la traducció: M. Àngels Guiu Vidal

© d'aquesta edició: 2014, Grup Editorial 62 s.l.u., Estrella Polar,
Pedro i Pons, 9-11, 08034 Barcelona

Adaptació de la coberta: María Bergós

Primera edició: octubre del 2014

La primera edició en anglès va ser publicada als EUA al setembre del 2013.
Aquesta edició es publica per acord amb Little, Brown and Company, segell d'Hachette
Book Group, Inc., Nova York, EUA. Tots els drets reservats.

Tots els personatges i fets d'aquest llibre són producte de la imaginació de l'autor.
Qualsevol semblança a fets i persones reals és totalment una coincidència.

www.estrellapolar.cat
info@estrellapolar.cat

Fotocomposició: Víctor Igual

Impressió: Liberdúplex

Dipòsit legal: B. 12.477-2014

ISBN: 978-84-9057-565-9

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47).

Tots els drets reservats.

1

Ara et parlaré de l'última vegada que vaig veure el Pare.

Érem a coberta, aparellant el vaixell per enfrontar-nos al que feia tota la pinta de ser una tempesta perfecta.

Bé, perfecta si eres la tempesta, és clar. Però no tant si eres el que rebotava amunt i avall per la coberta com fan uns mitjons d'educació física xops a dins de la rentadora.

Just acabàvem d'abaixar i amarrar les veles per poder navegar a pal sec.

—Deixa estar el timó! —va cridar el pare al meu germà gran, en Tommy Tarambana—. Posa'l en posició sotavent i bloqueja'l!

UNA TEMPESTA
PERFECTA!

PERDU

Un germà bessó
NO tan perfecte

—En això estava!

En Tommy va fer girar el timó amb força i va apuntar la proa en la direcció del vent. Llavors va passar una corda entre els barrots de fusta del timó i hi va fer un nus perquè continuéssim en aquella direcció.

—Ara aneu cap a baix, nois. Tanqueu les escotilles i ajudeu les vostres germanes a controlar la situació.

En Tommy es va agafar al que va poder per mantenir l'equilibri i es va ficar a la caseta de coberta.

Just llavors, una ona gegantina que va colpejar salvatgement el vaixell per estribord, em va tirar a terra i em va fer lliscar per la coberta com un disc d'hoquei sobre gel. I hauria anat a parar al mar si el pare no m'hagués enxampat mig segon abans de convertir-me en carnada per a taurons.

—Ja és hora que vagis cap a baix, Bick! —em va cridar enmig d'aquella rugent tempesta mentre la pluja li colpejava la cara amb força.

—No! —vaig replicar—. Vull quedar-me aquí dalt per ajudar-te!

—Doncs em seràs de més ajuda si continues amb vida i no deixes que *El Perdut* s'enfonsi. Au, va, corre! Vés cap a baix!

—Mmm... però...

—Vés!

Suaument em va empènyer coberta amunt i quan vaig arribar a la caseta, em vaig agafar d'on vaig poder i em vaig balancejar per entrar per la porta. En Tommy ja havia enfilat cap a la sala de màquines per ajudar les noies amb les bombes de buidatge.

De sobte, una maçada d'aigua salada va colpejar la banda d'estribord i va fer que el vaixell basculés salvatgement cap a l'esquerra. Vaig sentir el cruixir de la fusta i ens vam inclinar de tal manera que vaig caure contra la paret mentre la banda de bavor impactava contra aquell mar tan embravit.

Bolcaríem. Era evident.

Però *El Perdut* es va redreçar novament, sacsejant-se amunt i avall com si es tractés d'una balena enfurismada encallada a la platja.

Llavors em vaig posar dret i vaig empènyer l'escotilla per tancar-la, repenjan-m'hi amb tot el cos. Les ones continuaven colpejant-la amb força. Sens dubte, l'aigua volia que la deixés entrar tant sí com no.

Però això no passaria. No, si depenia de mi.

Vaig passar el forrellat de la porta per tancar-la hermèticament.

Per descomptat, ja l'obriria tan bon punt el pare acabés de fer el que havia de fer a coberta i vingués cap a la cabina. Però en aquells moments havia d'evitar de totes totes que entrés més aigua al vaixell.

Si això era possible.

El mar continuava molt agitat i *El Perdut*, balancejant-se salvatgement amunt i avall. L'aigua salada es colava amb força per cada escletxa del vaixell.

La veritat és que em va començar a agafar pànic perquè tenia la sensació que allò podia ser el final.

Estava a punt d'ofegar-me al mar.

Amb només dotze anys, no era massa jove per morir-me?

Pel que semblava, el mar del Carib no ho veia de la mateixa manera.

2

Vaig esperar i esperar, però el pare mai no va aconseguir arribar a la porta de la caseta de coberta.

Per les finestres del davant, veia les ones impactant contra la popa, que no deixava de balancejar-se amunt i avall, i el cel, cada vegada més negre. També vaig veure com un salvavides es deixava anar de la corda i sortia volant del vaixell com si es tractés d'un frisbee amb forma de dònut.

Però no veia el pare per enlloc.

Tot d'una, em vaig adonar que tenia els mitjons ben xops de l'aigua de mar que inundava el terra. I jo era a dalt, a la coberta principal.

—Beck? —vaig cridar—. Tommy? Tempesta?

Les meves germanes i el meu germà eren a les cabi-

nes interiors i a les sales de màquines, que sens dubte devien estar encara més negades.

Tots estaven atrapats allà sota!

Vaig baixar els quatre empinats graons que conduïen a les estances del casc com un esperitat. L'aigua m'arribava als turmells; al cap de no res, als genolls; llavors, a les cuixes, i finalment, a la cintura. Vejam, has provat mai de córrer a la part fonda d'una piscina? Doncs això era al que m'enfrontava. Però havia de trobar la meva família.

Bé, el que en quedava.

Amb penes i treballs, vaig anar de porta en porta buscant els meus germans desesperadament.

No eren ni a la sala de màquines, ni a la cuina, ni a la cabina dels pares. I sabia que tampoc no podien ser a la Cambra, perquè la seva sòlida porta de metall estava tancada i barrada i tots hi teníem terminantment prohibit l'accés.

Vaig avançar amb penes i treballs mentre el vaixell es balancejava de banda a banda. Tot el que no estava clavat anava colpejant-se pertot arreu a dins els armaris i vitrines. Sentia llaunes de menjar topar contra

plats de plàstic que picaven contra tasses de cafè, que dringaven sorollosament.

Vaig començar picant a les parets de l'estret passadís amb els punys. L'aigua ja m'arribava al pit.

—Ei, tios! Tommy, Beck, Tempesta! On sou?

No hi va haver resposta.

Segurament el meu germà i les meves germanes no em sentien perquè la tempesta tropical de fora ofegava els meus crits.

De sobte, es va obrir una porta més enllà.

En Tommy, que tenia disset anys i aquella mena de músculs prominents que només aconsegueixes tripulant un vaixell tota la vida, acabava d'obrir la porta empenyent-la amb l'espatlla.

—On és el pare? —va cridar.

—No ho sé! —vaig replicar.

Llavors va ser quan la Beck i la meva germana gran, la Tempesta, van sortir com van poder de la seva cabina que ara estava completament inundada. La Beck va agafar unes ulleres 3D que flotaven a l'aigua i se les va posar. Des que la mare va desaparèixer, les duia gairebé sempre.

—Saps si el pare s'havia lligat amb alguna corda de seguretat? —em va preguntar la Tempesta, tan espantada com jo preocupat.

No podia fer altra cosa que negar amb el cap.

La Beck em va mirar i, tot i que camuflava els ulls darrere les ulleres 3D, jo sabia que pensava el mateix que jo. Som bessons. Això funciona així.

En el fons dels nostres cors, tots dos sabíem que el pare havia desaparegut.

Perquè, en aquell moment, qualsevol cosa que hi hagués hagut a coberta sense lligar havia anat a parar a l'aigua.

I per la cara de tristesa que feien tant la Tempesta com en Tommy, sabia que ells també s'ho havien imaginat. Potser també estaven mirant per un ull de bou quan va volar aquell salvavides.

Tremolant lleugerament, ens vam apropar els uns als altres per formar un cercle estret i abraçar-nos amb força.

Nosaltres quatre érem l'únic que quedava de la família.

En Tommy, que era el que feia més que vivia en un vaixell, va començar a remugar una vella pregària de mariners:

«Encara que la Mort ens esperi a la proa, ara l'ignorarem».

Jo esperava que tingués raó.

Però tenia l'estranya sensació que la Mort potser no acceptaria un no per resposta.

FI

